

Arrest

nr. 92 132 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 juni 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 april 2012 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Op 25 mei 2012 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 7 juni 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motiveringen luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt

aan

de persoon die verklaart te heten B. K.

geboren te Shkoder, op (in) (...) 1965

en van nationaliteit te zijn: Albanië

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 25.05.2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire genomen (1)

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij beschikt niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven, inderdaad, betrokkene heeft tijdens zijn interview aangegeven geen bestaansmiddelen te hebben en mag niet werken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

En

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt

aan

de persoon die verklaart te heten B. G.

geboren te Shkoder , op (in) (...) 1970

en van nationaliteit te zijn: Albanië

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 25.05.2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij beschikt niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven, inderdaad, betrokkene heeft tijdens zijn interview aangegeven geen bestaansmiddelen te hebben en mag niet werken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekers voeren de schending aan van artikel 7, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, 4° en artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) , van artikel 53/3 van de vreemdelingenwet en van de “omzendbrief van 21 juli 2006”.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Art. 7, eerste lid, 6°, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven.”
Dat verzoekers tegen de negatieve beslissing van het CGVS een van rechtswege schorsend beroep bij de RVV indienen. Dat zij tevens vanaf het ogenblik dat zij 6 maanden in een asielprocedure zijn het recht hebben om te werken. Dat verzoekers sedert 13 april 2012 in België verblijven en in een asielprocedure zijn. Dat zij aldus voor zover hun asielprocedure op 13 oktober 2012 nog niet zou zijn afgesloten op dat ogenblik de mogelijkheid zullen hebben om inkomsten te verwerven in België zodat de beslissing van DVZ alleszins voorbarig is.

Aangezien het principe inzake terugkeer is dat prioriteit wordt verleend aan het vrijwillige vertrek boven de gedwongen terugkeer (zie Memorie van Toelichting 19/10/2011 p. 05, stuk 3). Er dient een termijn te worden toegekend zodat verzoekers de mogelijkheid hebben om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

Waarom zouden verzoekers op heden, gelet hun hangende beroep tegen de beslissing van het CGVS het grondgebied verlaten? Zij hebben er een absoluut belang bij op heden verder in België te verblijven teneinde in contact te kunnen blijven met hun raadsman en hun procedure op te volgen. Tevens hebben zij conform de opvangwet op heden nog steeds recht op opvang in een daartoe bestemd centrum.

Er werd een schorsend beroep ingediend bij Uw Raad en aldus zal de Raad zich buigen over de beslissing van het CGVS en zal er een geheel eigen uitspraak over de al dan niet nood aan bescherming tussenkomen.

Er kan niet verwacht worden dat verzoekers tegelijkertijd vrijwillig vertrekken naar hun herkomstland gezien er nog een onderzoek hangende is naar de gegronde vrees voor vervolging/risico op ernstige schade.

Er zou, nadat Uw Raad een negatief arrest heeft genomen, quod certe non, een termijn van 30 dagen moeten openstaan waarbinnen de alsdan uitgeprocedeerde verzoekers vrijwillig het grondgebied kunnen verlaten. Immers, slechts op dat moment is er duidelijkheid over de nood aan bescherming.

Het 'illegaal verblijf' is volgens de recent gewijzigde vreemdelingenwet (artikel 1,4°) de aanwezigheid op het grondgebied van een vreemdeling die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden van toegang tot of het verblijf op het grondgebied.

Een beslissing tot verwijdering (waaronder het BGV) is volgens artikel 1,6° Vw. een beslissing die de illegaliteit vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt. Vanaf de betekening van het BGV na een negatieve beslissing van het CGVS verblijft de asielzoeker illegaal op het grondgebied. Nochtans krijgen personen die een beroep in volle rechtsmacht indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bijlage 35 (machtiging tot verblijf, maandelijks verlengbaar gedurende de asielprocedure) afgeleverd.

De Europese Terugkeerrichtlijn biedt een periode van 7 tot 30 dagen voor het vrijwillig vertrek van personen zonder wettig verblijf. Iemand wordt 'zonder wettig verblijf' na de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dient dus vanaf dan nog de over de periode te beschikken waarover de Terugkeerrichtlijn spreekt.

Het is onduidelijk wat er nu precies bedoeld wordt met de aanpassing van het artikel 52/3 Vw. door de wet van 19 januari 2012. Dit maakt het nu mogelijk een BGV af te leveren bij een negatieve beslissing van het CGVS en ook bij een negatieve beslissing van de RVV. Dus volgens de wet bestaat wel degelijk de mogelijkheid om een BGV af te leveren nadat de RvV een negatieve beslissing heeft genomen. Het is dan ook geheel onduidelijk: dient er een BGV afgeleverd te worden zowel na de beslissing van het CGVS alsook na de beslissing van de Raad voor Vreemdelingen betwistingen met betrekking tot het beroep tegen de beslissing van het CGVS of dient er enkel een BGV afgegeven te worden na het arrest van de Raad voor Vreemdelingen betwistingen ?

De omzendbrief van DVZ van 21/07/2006 bepaalt dat in geval van het afleveren van de bijlage 35, de intrekking van de oranje kaart, de bijlage 26 en het afleveren van het BGV na het negatief arrest van de Raad voor Vreemdelingen betwistingen, een nieuwe termijn wordt toegestaan op het voordien afgeleverde bevel.

Het middels is dan ook gegrond, de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2 De bestreden beslissingen zijn genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 ed. 2), in werking getreden op 27 februari 2012 en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

In de bestreden beslissingen stelt verweerder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. Daarnaast heeft verweerder toepassing gemaakt van artikel 7, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet en gemotiveerd dat betrokkenen tijdens hun interview hebben aangegeven geen bestaansmiddelen te hebben. Bovendien mogen zij niet werken. Verzoekers beschikken aldus niet over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar hun toelating is gewaarborgd, en ze zijn niet in staat deze middelen wettelijk te verwerven.

In casu wordt door verzoekers niet betwist dat zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan hen werden geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 mei 2012. Voorts betwisten verzoekers niet te hebben verklaard *“geen bestaansmiddelen te hebben”*. Aldus was de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gerechtigd om vast te stellen dat verzoekers onder de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet vielen. De verwerende partij heeft bij het afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten niets anders vastgesteld dan de situatie die door de voormelde bepalingen geïmpliceerd wordt.

Aldus is de gemachtigde van de staatssecretaris uitgegaan van een juiste beoordeling van de feitelijke gegevens en wetsbepalingen ter zake. Nergens valt in de vreemdelingenwet te lezen dat er geen bevel kan worden uitgevaardigd zolang de beroepstermijn tegen een beslissing van de commissaris-generaal

voor de vluchtelingen en de staatlozen nog loopt. Overigens stipuleert artikel 75 van het vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk dat de werking van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet (met name het opschortend beroep) geen beletsel vormt voor het afgeven van een bevel onder de vorm van een bijlage 13*quinquies*. Het argument van verzoekers dat zij na 6 maanden asielprocedure wel het recht hebben om te werken, doet geen afbreuk aan de correcte toepassing van artikel 7, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet op het ogenblik van de bestreden beslissingen. Evenmin kunnen verzoekers worden gevolgd waar zij menen dat uit artikel 52/3 van de vreemdelingenwet niet duidelijk blijkt of een bevel kan worden afgeleverd na de beslissing van de commissaris-generaal en na het arrest van de Raad of enkel nadat de Raad heeft uitspraak gedaan. Uit een eenvoudige lezing van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet blijkt immers dat verwerende partij wel degelijk de bevoegdheid heeft een bevel af te leveren zowel na de beslissing van de commissaris-generaal als na een arrest van de Raad.

Verzoekers wijzen terecht op de termijn van 30 dagen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in te dienen en dat dergelijk beroep opschortend werkt. Dit heeft dus tot gevolg dat wanneer er een beroep wordt ingediend bij de Raad, de bevelen niet ten uitvoer kunnen worden gelegd. Verwerende partij benadrukt dit tevens in de nota met opmerkingen. Dit blijkt ook uit artikel 39/70 van de vreemdelingenwet. Naar aanleiding van het opschortend beroep dat door verzoekers werd ingediend, heeft de verwerende partij hen dan ook een bijlage 35*ter* afgeleverd, zodat de bestreden beslissingen niet ten uitvoer konden worden gelegd gedurende de procedure. Er is aldus geen sprake van een gedwongen verwijdering of teruggrijving vooraleer het beroep door de Raad werd behandeld. Evenmin houdt een dergelijk bevel in dat verzoekers zouden worden verhinderd nog een beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de Raad in te dienen. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers beroep hebben ingediend. Verder kan worden opgemerkt dat de Raad op 21 augustus 2012 bij arrest nr. 85 978 het beroep van verzoekers heeft verworpen en dat hen opnieuw zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Tegen voormeld arrest hebben verzoekers geen cassatieberoep ingediend zodat het vaststaat dat het arrest van de Raad ondertussen definitief is geworden.

Waar verzoekers menen dat zij na een uitspraak door de Raad van hun beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal niet meer beschikken over een termijn voor vrijwillig vertrek, laten zij na aan te tonen op grond van welke wettelijke bepaling zij niet meer zouden beschikken over een termijn voor vrijwillig vertrek, te meer nu zij zelf in het verzoekschrift wijzen op de schorsende werking van een beroep bij de Raad tegen de beslissing van de commissaris-generaal. Bovendien is het middel gericht tegen de uitvoeringsmodaliteiten van het bevel en niet tegen het bevel als dusdanig.

Een schending van de door verzoekers aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN